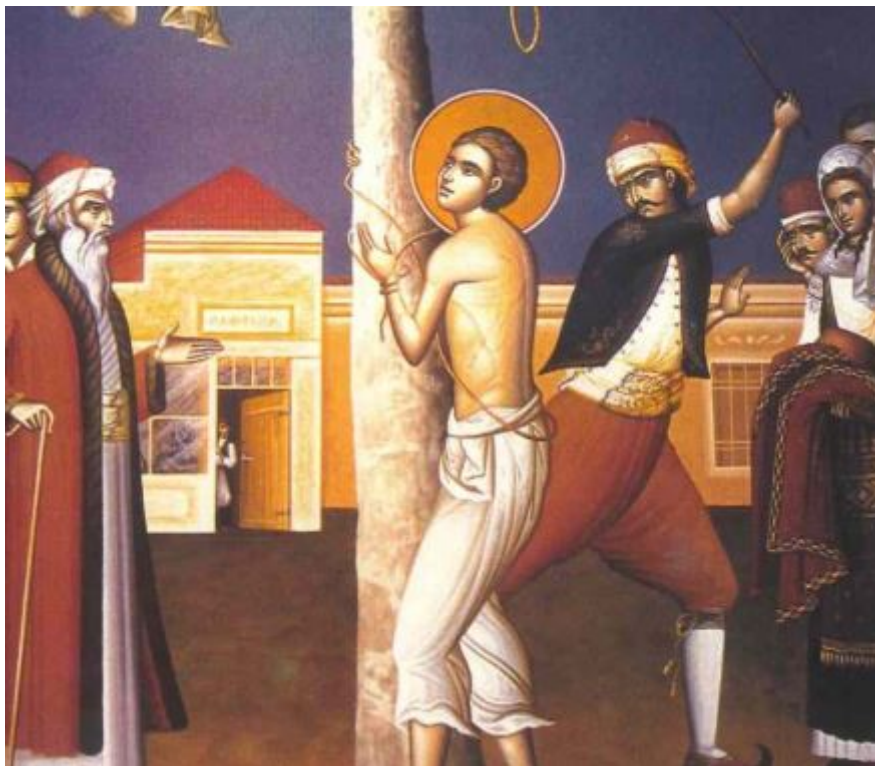

Μνήμη αγίου Νεομάρτυρος Αργυρίου του Επανομίτου

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ὁ νέος αὐτός ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ, Ἀργύριος ἢ Ἀργυρός, καταγόταν ἀπό τήν Ἐπανομή. Σύμφωνα μέ μαρτυρίες γεροντοτέρων, οἱ γονεῖς του ἦταν ὁ Ἀστέριος καί ἡ Βασιλική τό γένος Ντουγιούδη. Ὅπως διηγήθηκαν πολλοί Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι τόν γνώρισαν ἀπό κοντά, γιατί ἐκεῖ ζοῦσε, ὡς ὑπηρέτης σέ κάποιον ράφτη, ἦταν ἕνας νέος πολύ χαριτωμένος, πολύ εὐλαβής, σεμνός στούς τρόπους καί στολισμένος μέ ἠθικά χαρίσματα. Στήν ἡλικία περίπου δέκα ὀκτώ ἐτῶν.

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες κάποιος χριστιανός ἀπό τόν Σοχό, βρισκόταν κλεισμένος στήν φυλακή τοῦ πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης γιά κάποιο ἔγκλημα πού εἶχε διαπράξει. Μή ἔχοντας νά πληρώσει τά χρήματα πού τοῦ ζήτησε ὁ πασᾶς, τόν ἀπειλοῦσε ὅτι θά τόν κρεμάσει. Μπροστά στήν ἀπειλή τοῦ θανάτου ὁ ἄφρων ἐκεῖνος δείλιασε καί προκειμένου νά ἀποφύγει τόν θάνατο ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία νά τουρκέψει. Τό γεγονός αὐτό χαροποίησε τούς Ἀγαρηνοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως τόν ἔβγαλαν ἀπό τήν φυλακή. Μετά, λοιπόν, τήν ἄρνηση τῆς ἀγιωτάτης πίστες μας καί τήν ὁμολογία τῆς ἀντίχριστης πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν τόν πῆγαν σ' ἕνα καφενεῖο, στήν τοποθεσία Ταχτάκαλα, γιά νά τόν συμβουλέψουν!

Παρακολουθώντας τά γενόμενα, ὁ νεαρός Ἐπανομίτης Ἀργύριος, θερμάνθηκε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά του ἀπὸ θεῖο ζῆλο, γέμισε ἀπὸ ἐνθουσιασμό καὶ ἀφοῦ ἔδιωξε κάθε φόβο ἀπὸ μέσα του, περιφρονώντας ἀκόμα καὶ τὴν ζωὴ του, ὄρμησε μὲ μεγάλη γενναιότητα καὶ θαυμαστὴ ἀνδρεία μέσα στοῦ καφενεῖο, ὅπου βρισκόταν ἐκεῖνος ὁ ἐλεεινὸς ἀρνησίχριστος, τριγυρισμένος ἀπὸ πλῆθος ἀγρίων καὶ μοχθηρῶν γενιτσάρων, καὶ ἀφοῦ στάθηκε μπροστὰ στὸν ἀρνητὴ τοῦ λέγει, μὲ πολλή παρρησία, μπροστὰ σὲ ὅλους, χωρὶς νὰ φοβηθεῖ κανέναν: **«Ἀδελφέ ἔκαμες, μεγάλο κακό μέ τό νά ἀρνηθεῖς τόν Χριστό καί Σωτήρα μας. Μπορεῖ νά ἀποφύγεις αὐτόν τόν πρόσκαιρο θάνατο, ἀλλά νά ξέρεις ὅτι θά παραδώσεις τὴν ψυχὴ σου στήν κόλαση, ἡ ὁποία εἶναι θάνατος αἰώνιος καί ἀτέλειωτος. Σύνελθε καί μετανόησε, ὡμολόγησε καί πάλι τόν Χριστό. Ἄς σέ θανατώσουν. Ἀξίζει νά προσφέρουμε τό αἷμα μας γιὰ τόν Χριστό, νά πεθάνουμε γιὰ τὴν ἀγάπη Του, γιατί κι Ἐκεῖνος θυσιάστηκε γιὰ τὴν δική μας ἀγάπη».**

Αὐτά μόνον τά ἱερά καὶ χριστιανικά λόγια πρόφθασε νὰ πεῖ, ὁ μακάριος Ἀργυρός. Κατόπιν ἀκολούθησε ἐκεῖνο πού ὁ καθέννας μπορεῖ νὰ φανταστεῖ. Ἀμέσως ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Ἁγίου ὅλο ἐκεῖνο τό πλῆθος τῶν φοβερῶν γενιτσάρων δέρνοντάς τον ἄγρια, μὲ ἀλαλαγμούς καὶ βαρβαρικές ἰαχές. Σίγουρα θά τόν εἶχαν θανατώσει τόν Ἅγιο ἂν δέν περνοῦσε ὁ λογισμὸς ἀπὸ τὸν νοῦ τους, ὅτι, ἴσως μπορέσουν νά τόν ἀλλαξοπιστήσουν. Ἡ σκέψη αὐτὴ τοὺς ἔκανε νὰ συγκρατήσουν τά χέρια τους σταματώντας συγχρόνως καὶ τό μαρτύριο. Ἀλλὰ μὲ γυμνά τά μαχαίρια, μὲ σηκωμένα τά χέρια καὶ ἑξαλλοὶ ἀπὸ φανατισμὸ ἀπευθύνονται στὸν νεαρό Ἀργύριο: «Πές μας ὅτι τουρκεύεις, διαφορετικὰ αὐτὴ τὴν στιγμή σέ θανατώνουμε».

Σάν βροντὴ ἔπεσε ἡ ἀδύναμη φωνὴ τοῦ μάρτυρα: **«Εἶμαι χριστιανὸς καί δέν ἀρνιέμαι τὴν πίστη μου, ὅτιδὴποτε καί ἂν μοῦ κάνετε. Δόξα καί τιμὴ μου ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιθυμία μου νά πεθάνω γιὰ τὴν πίστη καί τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ».**

Οἱ Ἀγαρηνοὶ μὲ πολλή μανία καὶ ἀγριότητα ὠδήγησαν τόν Ἀργυρό στὸν Κατὴ καταγγέλοντάς του γιὰ τὴν πράξη του αὐτὴ. Τὸν ἔδειραν ἀλύπητα, προσπαθώντας μὲ κάθε τρόπο νά τόν πιέσουν, ὥστε νά ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του καὶ νά ὁμολογήσει τὴν δική τους θρησκεία. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἄδικα πασχίζουν, γιατί Ὁ Ἅγιος ἔμεινε σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος, σταμάτησαν τά βασανιστήρια καὶ ἄρχισαν μὲ κολακείες νά ὑπόσχονται δῶρα καὶ ἀξιώματα, ἐλπίζοντας πὺς ἔτσι θά μπορέσουν νά τόν ἐξαπατήσουν, ὥστε νά ἀλλάξει γνώμη. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε μ' αὐτόν τὸν τρόπο κατάφεραν νά πετύχουν τὸν σκοπὸ τους, τὸν ἔριξαν στήν φυλακὴ, καταπληγωμένο, προκειμένου νά τόν ἀνακρίνουν γιὰ δεύτερη φορὰ. Ὑστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ. Βλέποντας ὅτι καὶ πάλι παραμένει

σταθερός και ἀκλόνητος στήν πίστη του, ζήτησαν ἀπό τόν Κατή νά ἐκδώσει ἀπόφαση γιά νά κρεμάσουν τόν μάρτυρα.

Ὁ Κατής ὅμως δυσκολευόταν νά ἐκδώσει τέτοια ἀπόφαση, γιατί ἔβλεπε ὅτι τό «ἔγκλημά του» δέν ἦταν γιά θάνατο, ἀναγνωρίζοντας ὅτι ὁ καθένas πρέπει νά εἶναι ζηλωτής και ὑπέρμαχος τῆς πίστες του, ὅπως ἀκριβῶς και ὁ Ἀργύριος. Συγχρόνως παρακίνησε και τούς ὁμοθρήσκους του νά μιμηθοῦν τό παράδειγμα τοῦ νεαροῦ Ἀργυροῦ και ἄν θέλουν ἄς προσπαθήσουν νά τόν μεταπείσουν. Αὐτά εἶπε ὁ Κατής. Ἐκεῖνοι ὅμως ταραχθήκαν και ἐξαγριώθηκαν ἐναντίον του σάν θηρία, λέγοντας: «Τί εἶναι αὐτά πού λές; Εἶναι δυνατόν νά δικαιώνεις τόν ἐχθρό τῆς πίστες μας; Πῶς ἀνέχεσαι κάποιον νά βρίζει και νά βλαστημάει τήν πίστη μας και ἐσύ νά τόν ἐπαινεῖς; Δέν τόν κρίνεις, λοιπόν, ἄξιο θανάτου;».

Ἀφοῦ ἄκουσε ὅλα αὐτά, σκέφθηκε γιά λίγο, ἴσως και νά φοβήθηκε τούς μανιώδεις Ἀγαρηνοῦς, και ἔπειτα εἶπε: «Ἐπειδή βλασφήμησε τήν πίστη μας εἶναι ἔνοχος θανάτου και δίνω τήν ἄδεια νά κρεμαστεῖ». Χωρίς καθυστέρηση οἱ αἰμοβόροι γενίτσαροι παρέλαβαν τόν Ἅγιο και τόν κρέμασαν στόν τόπο πού λέγεται Καμπάν. Ἔτσι ὁ καλλίνικος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής Ἀργύριος ἔλαβε τό ἀκήρατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στίς **11 Μαΐου 1806, ἡμέρα Παρασκευή και σέ ἡλικία περίπου 18 ἐτῶν**. Τώρα συναγάζεται μαζί μέ τούς ἄλλους μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή ἐπικύρωσε τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεό και τόν πλησίον μέ τήν μαρτυρική του θυσία. Πολλοί ἀπό τούς παρευρισκομένους, ὅπως λέγεται, παρατήρησαν ὅτι στό νεκρό σῶμα τοῦ εὐλογημένου Ἀργυροῦ δέν ὑπῆρχε κανένα σημάδι ἀπαγχονισμοῦ, και ἀκόμα ὅτι φαινόταν σάν ζωντανός πού κοιμᾶται. Ἐπίσης ἀνεξήγητο παραμένει και τό πῶς ἐπέτρεψαν ἀμέσως τήν ἄλλη ἡμέρα νά τόν ξεκρεμάσουν, ἐνῶ σύμφωνα μέ τήν συνήθεια πού ἐπικρατοῦσε ἔπρεπε νά παραμείνει κρεμασμένος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.